

Birgit van Beek (64) verloor in 2019 haar baan als secretaresse. Via het project Buddy Werkt werd ze gekoppeld aan een coach die haar hielp solliciteren.

ARBEID

'Werkgeversbuddy' maakt werkzoekende 50-plusser zichtbaar

In de regio Eindhoven zien ze 50-plussers als het „nieuwe goud“ op de krappe arbeidsmarkt. Werkloze ouderen kregen er een individuele coach. Twee derde is daardoor weer aan de slag.

Door onze medewerker **Fabian de Bont** Foto's door **Merlin Daleman**

B

irgit van Beek-Evers (64) wil zelf bepalen wanneer ze stopt met werken. Ook toen ze in 2019, na de zoveelste bezuinigingsronde bij het *Eindhovens Dagblad*, haar baan als secretaresse verloor, bleef die gedachte overheersen. „Ik had 38 jaar op de teller staan en dacht: ik ben nog lang niet klaar.“

Ze werkte haar cv bij, verving haar LinkedIn-pagina en bezocht netwerkbijeenkomsten. Van Beek-Evers solliciteerde veel, niet op alles, maar wel op banen die haar aanspraken, vaak administratief en in het sociale domein. „Meestal belde

ik van tevoren en stelde enkele vragen. Dat waren leuke gesprekken. Zij noteerden dan mijn naam en ik verstuurde mijn brief met een goed gevoel.“

Toch ontving ze vaak een summere standaardafwijzing. Als ze nabelde - wat ze altijd deed - kreeg ze te horen dat iemand anders betere papieren had. Hardmaken dat het om haar leeftijd ging, kan ze niet. „Op een gegeven moment zei ik er maar gewoon bij: 'Ik ben niet meer piepjong'.“

Tot ze in de krant las over Buddy Werkt, een project dat werkloze 50-plus-

sers koppelt aan werkgevers binnen de overheid en het bedrijfsleven, die zich vrijwillig inzetten als coach bij het zoeken naar een baan.

Van Beek-Evers schreef zich meteen in, net als inmiddels 161 anderen uit de regio Eindhoven. Ze is niet de enige die worstelt met het vinden van werk, ondanks de huidige krapte op de arbeidsmarkt.

Want ook al daalt het aantal werklozen in Nederland sterk onder jongeren, en becijferde het CBS dat ook onder 45- tot 75-jarigen meer mensen werken, het aantal 45-plussers dat langer dan twaalf maanden werkloos is, wil niet dalen. Sterker: hun aantal groeide, in een overspannen arbeidsmarkt, van 40.000 in 2020 tot 48.000 in 2022.

Uit onderzoek van het Centraal Planbureau uit 2015 blijkt dat langdurige werkloosheid onder ouderen geen conjunctureel, maar een structureel probleem is. Zij verliezen niet vaker hun baan dan jongeren, maar als ze zonder werk raken, is de kans op langdurige werkloosheid bijna dubbel zo groot als gemiddeld. Het Planbureau pleitte daarom destijds voor hervormingen op de arbeidsmarkt.

Stigma's

Een hervorming is het niet, maar Buddy Werkt probeert anders naar ouderenwerkloosheid te kijken, vertelt Yvonne van Mierlo (56), directeur van participatiebedrijf Ergon. Samen met het UWV en vijf gemeentes in de regio Eindhoven zette ze het project op in 2020. „Nog te vaak zijn er stigma's: dat ouderen niet flexibel zijn, dat ze niet overweg kunnen met digitale middelen - dat moest anders, vonden wij.“

Van Mierlo noemt de 50-plussers het „nieuwe goud“ van de samenleving in tijden van arbeidskrarpe. „Ze hebben veel ervaring en zijn daardoor op veel plekken inzetbaar. En ook praktisch zijn ze makkelijker: ze hoeven bijvoorbeeld geen kinderen van de opvang te halen.“

Buddy Werkt ontstond tijdens een brainstorm over een project voor Perspectief op Werk, een initiatief van Sociale Zaken en Werkgelegenheid om in onderscheiden regio's vraag en aanbod van arbeid bij elkaar te krijgen. Voor elke regio was 2 miljoen euro beschikbaar, voor een periode van twee jaar.

Inmiddels is het Eindhovense project twee jaar verder. „We koppelen een werkzoekende 50-plusser aan een werkgever, de buddy“, zegt projectleider Sil de Graaf (56). „In de drie maanden die volgen, voeren de werkzoekenden netwerkgesprekken, krijgen ze uitleg over cv's en sollicitatievaardigheden, en maandelijks contact met de buddy plus een aantal meeloopdagen.“

Werkgevers die meedoen, zijn onder meer Eindhoven Airport, gemeenten, hogeschool Fontys, het Woonbedrijf en De Lage Landen, een leasemaatschappij van de Rabobank.

De Graaf zag hoe vooroordelen van werkgevers over 50-plussers wegvielen: ze hebben niet zoveel moeite met veranderingen, zijn flexibel, weinig ziek en

kunnen prima met digitale middelen overweg. „En op hun beurt zien 50-plussers weer wat een moderne organisatie vraagt: dat je veel flexibeler ingezet kan worden en dat werk breder dan één vaardigheid is.“

Zichtbaarder

Zo werd Birgit van Beek-Evers gekoppeld aan een directrice van het Summa College, een mbo-instelling in Eindhoven. „Ze gaf mij tips, dat ik ook eens in andere sectoren een balletje kon opgooien.“ Ook liep ze een aantal keer mee. „Daar heb ik dankbaar gebruik van gemaakt.“ Het klinkt misschien raar, zegt ze, „maar doordat ik zelf actie moest ondernemen om die meeloopdagen te regelen, heb ik geleerd pro-actiever te zijn. Ik werd zichtbaarder.“

Veel werkgevers ervaren het project positief, vertelt Susan Roijmans (52), die drie keer als buddy meedeed. Als manager Mens & Organisatie bij het Woonbedrijf, een woningcorporatie in de regio Eindhoven, is ze verantwoordelijk voor alle personeelszaken. „Daarom wilde ik meedoen. Ik heb veel sollicitatiegesprekken gevoerd in mijn leven, en weet hoe belangrijk het is dat vanuit beide kanten wordt onderzocht of bedrijf en sollicitant bij elkaar passen.“

Zo ondersteunde Roijmans een vrouw die een administratieve baan zocht. „Want ik ben goed met taal“, zei ze. Voor mij horen daar de vaardigheden structuur en orde bij, maar daar gingen onze gesprekken niet over. Ik zei tegen haar: 'Vraag eens bij vrienden en familie na hoe jouw taalvaardigheid er in hun ogen uitziet.' Daardoor bleek dat haar kracht in het schrijven van gedichten lag, eerder dan nauwgezet rapporteren.“

Na een aantal sollicitaties gingen Roijmans en de vrouw op zoek naar een werkplek. „Ze heeft nog geen betaald werk gevonden, maar doet nu vrijwilligerswerk bij een schrijverscafé. Dat is ook een uitkomst - het gaat mij om het eerlijke gesprek.“

Een andere werkzoekende die Roijmans begeleidde, was Stan (57), jarenlang projectleider bij een bank. „Hij solliciteerde veel op projectleidersbanen, maar toen ik met hem in gesprek ging, kwamen we erachter dat hij vooral van het contact met mensen houdt. Het oprecht luisteren naar wat belangrijk is voor de ander - dat ging hem makkelijk af.“ Inmiddels werkt Stan bij het Woonbedrijf, net zoals Roijmans, als adviseur bewonersbeleving.

Een positievere attitude

Roijmans vertelde collega's en netwerkcontacten enthousiast over het project en „die schreven zich meteen in.“ De buddy's zitten nu ook in een appgroep waarin ze tips delen voor hun kandidaten. „Het is mooi om te zien dat ik bij werkgevers dat beeld van starre 50-plussers langzaam zie kantelen.“

Maar, zegt projectleider Sil De Graaf, het werkt alleen als de werkzoekenden gemotiveerd zijn en openstaan voor

Op een gegeven moment zei ik er maar gewoon bij: 'Ik ben niet meer piepjong'

Stan (57) en zijn 'buddy' Susan Roijmans. Roijmans deed drie keer als coach mee aan het project voor werkloze 50-plussers.

werk. „Dat was niet altijd zo. Daarnaast hebben we het project uitgebreid naar jongeren, maar daar liep het contact stroever. Het is een andere doelgroep die vaak met meer problematiek dan werkloosheid te maken heeft: onzekerheid, verslavingen, nare thuissituaties.“

Uit een enquête en interviews onder de kandidaten en buddy's, uitgevoerd door studenten van Fontys Hogeschool Eindhoven onder leiding van Kristel Mooij (27), consultant bij maatschappelijk adviesbureau BRAM, blijkt dat de werkgevers ook een positievere attitude kregen

over 50-plussers op de arbeidsmarkt. „We zagen dat, wanneer de communicatie goed verliep, vooroordelen over 50-plussers verdwenen.“

Daarnaast onderzocht Mooij via LinkedIn van 137 kandidaten hoeveel van hen uiteindelijk werk hadden gevonden: dat bleek 67 procent. „We konden niet iedereen vinden, dus het zou kunnen dat het percentage in werkelijkheid hoger ligt. Maar dit is al een mooi resultaat.“

Birgit van Beek-Evers valt inmiddels binnen die 67 procent. Na twee jaar in de WW werd ze gebeld door Ergon. Of ze in-

teresse had in de vacature managementassistent, een functie waar ze eerder op had gesolliciteerd en voor was afgewezen. Ze moest erom lachen. „Ik zei aan de telefoon: die vacature hoef je niet te sturen, hij zit nog in mijn mapje.“

Inmiddels heeft ze een jaarcontract. „Zonder het buddytraject was dit niet gelukt“, zegt ze, omdat ze daardoor zichtbaar werd in de netwerken van de werkgevers. Ze voelt zich nu gewaardeerd, op haar plek. „Voorlopig blijf ik hier, maar nu kan ik weer zelf bepalen wanneer ik straks stop met werken.“